

mægling. I samtlige andre tilfælde foregår mæglingen i statsamtet.

Det fremgår af arbejdsgruppens betænkning side 61, at mæglingen finder sted umiddelbart før statsamtsjuristen under mødet overgår til vilkårsforhandlingen. Formålet med mæglingsinstituttet er at sikre, at der ikke er reel mulighed for, at ægtefællerne kan fortsætte samlivet. Betydningen af mægling i den nuværende form må dog antages at være stærkt begrænset og betragtes formentlig af mange som et praktisk talt betydningsløst og forsinkende element.

I forbindelse med de udtalelser, der er afgivet over arbejdsgruppens betænkning, har flere myndigheder og organisationer anført, at den obligatoriske mægling burde ophæves, eventuelt således at den blev erstattet med et tilbud om frivillig rådgivning.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der fortsat bør være mulighed for at tilbyde gejstlig mægling for de par, der ønsker dette. Med forslaget § 43 er muligheden herfor opretholdt, samtidig med at det ikke længere vil være muligt for den ene part at tvinge den anden til en mægling. Det er Justitsministeriets hensigt at anmode statsamtterne om at indrette deres indkaldelser således, at parternes opmærksomhed på forhånd henledes på muligheden for at få mægling hos præsten. Bestemmelsen er iøvrigt udformet i lighed med de øvrige bestemmelser i ægteskabslovens § 14 og 15, stk. 2, om kirkelig medvirken ved ægteskabelige handlinger.

Med henblik på at vurdere, hvorvidt mægling sinstituttet bør erstattes af en ordning med frivillig parrådgivning, foreslås det, at justitsministeren kan bestemme, at der skal gennemføres frivillig professionel rådgivning af ægtefællerne inden separation eller skilsmisse meddeles.

Tanken om at tilbyde parrådgivning som middel til at bevare ægteskaber, hvori der er opstået konflikter, er umiddelbart rigtig. Det vil jo være langt det bedste for familien og herunder børnene, hvis man kan hjælpe ægtefællerne til at få bearbejdet deres problemer på en sådan måde, at ægteskabet og familien kan bevares.

Uanset hvor rigtig tanken om parrådgivning som hjælp til bevarelse af ægteskaber end er, må man imidlertid gøre sig klart, at der også er visse problemer forbundet hermed. En parrådgivning, der foretages på et så fremskredet tidspunkt, at ægtefællerne har søgt separation eller skilsmisse, har nok mindre udsigt til succes end en rådgivning der tilbydes, inden konflikterne er blevet så dybe, at parterne har taget skridt til at opløse ægteskabet.

For imidlertid at tilvejebringe materiale, der kan danne grundlag for en samlet vurdering af, hvorledes en frivillig rådgivningsordning vil virke i praksis, ag-

ter Justitsministeriet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal forberede en forsøgsordning i Københavns og Ringkøbing statsamter.

I Københavns statsamt er det hensigten at lade den selvejende institution »Ægteskabs- og Skilsmissehjælpen« gennemføre rådgivningen, mens denne i Ringkøbing statsamt vil blive udført af rådgivere fra bl.a. Ringkøbing Amtskommune i samarbejde med statsamtets jurister. Der vil blive ydet offentligt tilskud til forsøgsordningen. Rådgivningen skal have karakter af et tilbud, og henvisning til rådgivning skal foretages af statsamtet, når det skønnes, at en sådan rådgivning kan være af betydning for ægtefællerne. Rådgivningen skal ske i tværfagligt samarbejde, der omfatter statsamtets jurister, psykologer og socialrådgivere.

11. Ægtefællebidrag

Reglerne om fastsættelse af ægtefællebidrag findes i ægteskabslovens §§ 49 ff. Indgår ægtefællerne ikke selv aftale herom, skal retten efter § 50, stk. 1 afgøre spørgsmålet om bidragspligt, herunder spørgsmålet om bidragspligtens varighed, mens overøvrigheden (statsamtet) fastsætter bidragets størrelse.

Ved disse afgørelser skal der efter § 50, stk. 2, tages hensyn til, i hvilket omfang den, der ønsker bidrag, selv kan skaffe sig et efter sine livsvilkår tilstrækkeligt underhold, og hvorvidt den anden part efter sine økonomiske forhold og de øvrige omstændigheder formår at udrede bidrag. Endvidere skal der tages hensyn til ægteskabets varighed. Der kan tillige tages hensyn til, om den, der ønsker bidrag, har behov for støtte til uddannelse eller lignende.

De nævnte bestemmelser i ægteskabsloven trådte i kraft den 1. januar 1970.

Ægteskabets varighed nævnes udtrykkeligt som et af de forhold, som skal tages i betragtning ved afgørelsen om bidragspligt og afgørelsen om bidragsstørrelse. I almindelighed skal et ægteskab have varet i nogle år, før der overhovedet kan blive tale om at fastsætte bidragspligt. Ved de korterevarende ægteskaber vil bidraget som oftest have karakter af en »starthjælp«.

Bidragspligten vil i almindelighed blive tidsbegrænset (til 1, 3, 5, 8 eller 10 år), men der forekommer også tilfælde med tidsubegrænset bidragspligt.

Der har i de senere år været en markant udvikling i retspraksis i retning af at begrænse antallet af tilfælde, hvor der overhovedet fastsættes bidragspligt, at anvende stadig kortere bidragsperioder og at begrænse anvendelsen af vilkår om tidsbegrænset bidragspligt til stadig færre sager.

Hvor der for ca. 20 år siden blev fastsat tidsbegrænset bidragspligt efter 10 års ægteskab og for ca.